

trukne tilbage. Jeg skal derom oplyse, at det beror paa en Fejltagelse fra Arkitektens Side, idet jeg udtrykkelig havde sagt til ham, at vi skulde bygge ud i Gadelinien. Det havde han misforstaaet og har ladet de tre Alen staa, idet hans Tanke var, at der skulde graves ned for at give bedre Lys til Kældervinduerne, og at der skulde være et Stakit, som det ærede Medlem ganske rigtig forudsatte. Jeg sagde, at det var ikke min Mening og at det egentlig burde forandres, saa vi fik en ny Tegning, men da Tiden var saa langt fremrykket, mente jeg, at det var tilstrækkeligt at meddele det her. Hele Følgen af Rettelsen vil, efter hvad Arkitekten har oplyst for mig, blive, at den lave Bygning ud til Frederiksholms Kanal bliver tre Alen længere, at den lave Mellembygning, som forbinder det nuværende Prinsens Palæ's bageste Fløj med den ny Bygning, bliver tre Alen længere, og da han oplyste, at det ikke i øvrigt vilde medføre Forstyrrelser i Planen, men let kunde indordnes i det hele, vilde jeg ikke udsætte Fremlæggelsen en halv Snes Dage eller mere for at faa Tegningen forandret. Det er altsaa ikke Meningen at lade de tre Alen ligge ubenyttet hen; man vil bygge lige ud til Gaden.

J. C. Christensen: Denne Oplysning synes at tyde paa, at den udarbejdede Plan, som vi, saavidt jeg ved, skal give et Par Tusinde Kroner for, paa ny maa omarbejdes. Jeg tror ikke, at man uden videre kan bygge tre Alen til Siden af en Bygning eller rykke omkring med Planen, saaledes som den ærede Minister siger, uden at Planen kommer til at ændres ganske betydeligt.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Stühr): Maa jeg dertil svare, at jeg i den Henseende har Professor Storcks Udtalelse for, at det lader sig gøre, uden at Planen bliver ændret, og jeg vil gøre opmærksom paa, at man ikke maa betragte denne Plan som et Hastværksarbejde, thi den var udarbejdet i Fjor med Undtagelse af Hjørnet. Alle Tegningerne laa parate, og derfor kunde det gøres saa hurtig, som det skete.

H. Holm: Da vi havde Finansloven til 3dje Behandling i Fjor, tillod jeg mig at drage Spørgsmaalet frem om Bygninger for Nationalmuseet i Prinsens Palæ og Folkemuseet, og jeg beklagede i høj Grad, at Ministeren ikke allerede den Gang havde

forelagt os en Plan til saadanne Bygninger, thi vi vare den Gang paa et Tidspunkt, som forholdsvis sjældent indtræffer, paa et Tidspunkt, da de museumskyndige, de lærde paa dette Omraade, vare blevne enige, og et saadant Øjeblik tror jeg, man for saa vidt havde gjort Ret i at benytte. Den højtærede Minister udtalte sig imidlertid den Gang mod den Plan, der forelaa, og for saa vidt jeg forstod ham, var det hans Tanke, at vi inden den Samling, hvori vi nu befinde os, skulde have haft en anden Plan paa et andet Sted. Jeg slog mig til Ro dermed, thi for mig var det ikke Planen om at gøre. Derimod har det længe staaet saaledes for mig, at baade Regering og Rigsdag paadroge sig et stort Ansvar ved at lade denne Sag uløst. Vi have i Nationalmuseet og i Folkemuseet Skatte, der ere af den største Betydning for hele vort Folk, af den største nationale Betydning, af Betydning for Studiet af vort Folks Historie og af Betydning for det store Publikum, som derigennem har et af de bedste Oplysningsmidler, vi besidde, og disse Skatte ere for en stor Del af den Art, at de ere ganske *uerstattelige*, hvis en Ildsvaade skulde rive dem bort. Men disse Skatte ere, som vi alle vide, og som det blev omtalt af den højtærede Minister ved Forelæggelsen af Lovforslaget, installerede paa en Maade, der er i højeste Grad uheldig. Nationalmuseet befinder sig i en gammel Bygning, hvor der er saa meget Træværk, at, hvis der kom en alvorlig Ildløs, vil det trods alle de Foranstaltninger, der ere truffene for at redde Samlingerne, være umuligt. Og Folkemuseet findes i en privat Bygning oven over Panoptikon, hvor den i et Øjeblik kan blive et Bytte for Luerne. Paa begge Steder er der desuden en saadan Mangel paa Plads, at Samlingerne slet ikke kunne komme til deres Ret. Hvis de Herrer ville gaa op i Nationalmuseet, ville De se, hvilken overordentlig glædelig Udvikling, der er foregaaet i de senere Aar. Efter Nationalmuseets Omordning og efter den Etikettering, der har fundet Sted, er det let for enhver besøgende at finde sig til Rette deroppe, at se, hvad Genstandene betyde, og uden yderligere Vejledning at faa det fornødne Udbytte deraf. Men De ville ogsaa se, at Stuerne ere i den Grad overfyldte, at man mange Steder knap kan røre sig, og desuagtet ligger der store Mængder af Museets kostbare Samlinger saaledes magasinerede, at de aldeles ikke komme nogen Moders Sjæl til Nytte. Og hvad Folkemuseet angaar, ville de Herrer,